

גליון פ"ג

שופטים
תשפ"ב

"ולא יזידון עוד" - עבודת ה'אלול' לחזק את ה'שויתי ה' לנגדי תמיד'

החליט שאבא לא צריך כל כך הרבה כסף, ולא זיק כלום אם הוא יקח רק ערימה אחת לכיסו...
"על חטא שחטאנו - לפניך!"

זה גופא ה'חטא', איך לא שמנו על לבנו את מלך מלכי המלכים ש'ממלא כל עלמין ולית אתר פנוי ממנו כלל' - שהוא מביט וצופה בנו בכל רגע ורגע.

איך העזנו לחטוא מול הפנים של המלך - כאותו יענק'לה שעומד על הסולם מול אביו כשהספת הפתוחה לפניו - והשרות מבצבצים מכיסו.

וכבר כתב כן הרמ"א בריש 'אורח חיים' (סימן א' סעיף א') "שויתי ה' לנגדי תמיד (תהלים טז, ח), הוא כלל גדול בתורה ובמעלות הצדיקים אשר הולכים לפני האלהים, כי אין ישיבת האדם ותנועותיו ועסקיו והוא לבדו בביתו, כשיבתו ותנועותיו ועסקיו והוא לפני מלך גדול, ולא דבורו והרחבת פיו כרצונו והוא עם אנשי ביתו וקרוביו, כדבורו במושב המלך. כ"ש כשישים האדם אל לבו שהמלך הגדול הקדוש ברוך הוא, אשר מלא כל הארץ כבודו, עומד עליו והוא במעשיו, כמו שנאמר: אם יסתר איש במסתרים ואני לא אראנו נאם ה' (ירמיה כג, כד), מיד יגיע אליו היראה וההכנעה בפחד השי"ת ובושתו ממנו תמיד (מורה נבוכים ח"ג פ' נ"ב), ולא יתבייש מפני בני אדם המלעיגים עליו בעבודת השי"ת. גם בהצנע לכת ובשכבו על משכבו ידע לפני מי הוא שוכב, ומיד שיעור משנתו יקום בזריזות לעבודת בוראו יתברך ויתעלה (טור).
וב'ביאור הגר"א' (שם) כתב הוספה נוראה, "זהו כל מעלת הצדיקים".

מה כל מעלת הצדיקים? "שויתי ה' לנגדי תמיד" וממילא, לפני שמגיעים למשפט, ורצים להכתב ב'ספרן של צדיקים', חובה עלינו להגביר בקרבנו את ה'שויתי ה' לנגדי תמיד', ומיד יגיע אליו היראה וההכנעה, ונזכה להגיע למעלת הצדיקים, ולהכתב ולהחתם בספרן של צדיקים גמורים בעז"ה אכ"ר.

א' גיט ווארט
מאגזינים המשיעיים והמגזינים של"א

כל הצרות מגיעות בגלל בין אדם לחבירו

כתב השל"ה הקדוש לפרש את הפסוק בפרשתן "כי יפלא ממך דבר למשפט בין דם לדם בין דין לדין ובין גנע לגנע דברי ריבת בשעריך" בדרך רמז שמדבר בענין בין אדם לחבירו.

כי יפלא ממך, אם יתפלא האדם על משפטו של הקב"ה, בין דם לדם, דהיינו, דם חיה ועוף התורה מצוה לכסותו ואילו דם ישראל נשפך כמים ולא הובא לקבורה.

בין דין לדין, בהמות התורה מצוה "אותו ואת בנו לא תשחטו ביום אחד", ואילו עם ישראל, בניו של הקב"ה, נשחטים בניים על אבות וילדים רכים בחיק אימותם.

ובין גנע לגנע, בננעים התורה אומרת להוציא את כל הכלים מן הבית לפני שהורסים ונותצים אותו, ואילו בית המקדש, מקום השראת השכינה בעולם, נשרף ונחרב כולו על כל כליו.

כל זה כי יפלא ממך, איך לא חס הקב"ה על כבודם של ישראל ועל כבוד ה' המחולל כך בגוים, בין דם לדם בין דין לדין ובין גנע לגנע.

התשובה לכל זה אומרת התורה, "דברי ריבות בשעריך" היינו כל המחלוקות ופילוג הלבבות ושנאת חנים, הם אלו שגרמו לחורבן, ולכל הרעות והצרות שפקדו את עם ישראל.

כספת גדולה, עמוקה ומליאה - בערימות ערימות של שטרות מכל המינים והסוגים, צד ימין דולרים, באמצע שקלים, ובצד השמאלי 'יורו'.
וואוו! הוא לא מאמין, הוא מתחיל למשש את השטרות, מכל הכיוונים, לא מאמין שזה אמיתי.
אחרי כמה דקות הוא מתאושש מההלם, ומתחיל לספור, \$1,000, \$10,000, \$100,000, \$1,000,000!!!
הזמן עובר במהירות ויענק'לה לא שם לב בכלל, הוא כבר הגיע לשני מליון דולר, והוא רק בתחילת הכספת.
הוא עובר ליורו, וגם שם היבול לא מאכזב, 100,000 יורו, חצי מליון יורו...

נחזור להוריו של יענק'לה שהיו אמורים לנסוע לחתונה של 'דודה זלדה', הם הלכו לתחנת האוטובוס, (כאמור, הם היו מהאנשים שהצניעו את עושרם, ומסוג האנשים של פעם שהיה להם סבלנות לאוטובוסים) וחיכו בסבלנות.
עובר כבר חצי שעה, והאוטובוס לא מגיע, הם בודקים ב'קל קו' ומתברר להם שעוד רבע שעה יגיע האוטובוס, הם מחכים בנחת, קופאים מקור, ורטובים מהגשם, אבל בסבלנות.
ב-19:45 מגיע 402 סוף סוף, אבל הנהג מודיע - אני מגיע רק עד שער הגיא, התחיל שלג בירושלים, והמשטרה חסמה את הכביש מחשש להחלקה.
מי שרוצה יגיע עד שער הגיא, ומשם יסתדר לבד.
'חבל מאד' - אבל אין מה לעשות וההורים עשו 'אחורה פנה' לחזור לבית שלהם, שם עומד יענק'לה על הסולם ואוחז בספית היורו...
הדלת נפתחת בשקט, כדי שלא להעיר את כל הילדים הישנים, ואכן ברוך ה', כל הילדים ישנים, חוץ מיענק'לה שלא נמצא במיטתו.
רגע, למה יש אור בחדר שינה??
דלת ה'חדר שינה' נפתחת חרש, ושם על הסולם עומד יענק'לה מול הכספת הפתוחה, בדיקו באותו הרגע שהוא

סיפר מגיד המישרים הרב ברוך רוזנבלום שליט"א: מעשה ביהודי אמיד, שהצניע את עושרו מהבריות. היתה לו כספת בבית בתוככי ה'חדר שינה' שם היה שומר את כל אוצרותיו. [בימים שלפני 'חוק המזומן'].
יום אחד הבן הבכור שלו, יענק'לה בן ה-12, שם לב - שמאחורי התמונה שתלויה בחדר שינה, מסתתר שם משהו חשוב, הילד הסתקן מאד, ובפעם הבאה שראה את אביו מסתגר בחדר השינה, הוא הציץ היטב בחור המנעול, וראה שאביו מוריד את התמונה, ומאחורי התמונה ישנו מנעול מספרים, סובב ימינה, סובב שמאלה, והכספת נפתחה.
הילד מציץ מהחור של המנעול, והוא רואה שלא מדובר במשהו קטן, אלא משהו בגודל של המנהרות של החמאס.
מזוית העין הוא ראה שמונח שם המון כסף, והיה סקן מאד לדעת כמה כסף יש שם, מה גודל הכספת וכו'...
ילד זה ילד, והוא חיכה להזדמנות שההורים לא יהיו בבית, ואז הוא יוכל לעשות 'בדיקה וחקירה' היטב במעמקי הכספת.
אבל, ההורים היו כמו 'זוג יונים', תמיד או האבא או האמא בבית, אין רגע אחד פנוי - בו הבית ריק משני ההורים.
הסקרנות אכלה בו בכל פה, והוא המתין בחוסר סבלנות לשעת הכושר.
יום אחד, ההזדמנות הגיעה.

בשעה טובה ומוצלחת הדודה 'זלדה' מירושלים - מחתנת את בן הזקונים שלה בשעה טובה ומוצלחת, ואיש בל יעד'.
למרות מזג האוויר החורפי, בשעת ערב מוקדמת, עזבו זוג ההורים את הבית, משאירים את יענק'לה לשמור על אחיו הקטנים, תוך בקשה ממנו שישמור שהכל 'יהיה בסדר'...
'אל תדאגו', הכל יהיה בסדר, אמר יענק'לה - ושמחה גדולה ועצומה פשטה בלבו, סוף סוף הוא יוכל לבדוק מה יש בכספת הסתרים של אבא...
[למורת לציין את גנות המעשה, וחס ושלום שלא ילמדו ממנו, אבל כך היה המעשה].
טוב, בשעה 19:00 ההורים עומדים בדלת, ונפרדים מכל ילדיהם, תוך הבטחות לרוב, שאם יתנהגו טוב "מה רב טובך אשר צפנת ליראיך".
ב-19:05, יענק'לה מרדים בהבטחות ואיומים את כל אחיו הקטנים, וב-19:10 סוף סוף, 'הביאני חדירי', יענק'לה לוקח את הסולם ומטפס לכיון התמונה בחדר קודש.
הוא מוריד את התמונה מהקיר כ'זקן ורגיל', ומסובב את המנעול ימינה ושמאלה במיומנות.
הנשימה נעתקת, והכספת נפתחת.
וכשהכספת נפתחת, מתברר שזה לא מנהרה של 'חמאס' אלא מנהרה של 'כביש 6'.

ד"ר אמונת של ה'לכה' הרב דוד מטיאס

ראה את הים התיכון ובתוך שלושים יום ראה את ים הכנרת

הנה לענין ברכת עושה מעשה בראשית על ראית ים הכנרת, נראה פשוט שצריך לברך שהרי הלכה מפורשת היא שעל הימים מברך עושה מעשה בראשית (סי' רכ"ח), וים כנרת בכלל ים הוא, כמפורש בפרשת מטעי (פל"ד פסוק י"א) וכן הוא בגמ' בבא בתרא ע"ד ע"ב, וכן מבואר במו"קציעה להיעב"ן (סי' רכ"ח) שיש לברך על ראית ים כנרת שהרי כתב דתחת שם ימים [שצריך לברך עליהם ברכת עושה מעשה בראשית] נכללו כל הימים הקטנים מאד כגון ימה של טבריה וכו' עיי"ש, וכן הורה הגר"ן קרליץ זצ"ל שיש לברך על ראית ים הכנרת ברכת עושה מעשה בראשית, וכ"כ בשו"ת יסא יוסף ח"ב סי' נ"ז (להג"ר אפרתי שליט"א) משמיה דהגר"ש אלישיב זצ"ל שיש לברך על ראית ים הכנרת, וכן שמעתי מהגאון רבי יהודה אריה דינר שליט"א שצריך לברך על הכנרת ברכת עושה מעשה בראשית.

והנה הלכה ידועה היא שכל אלו הברכות אינן אלא כשרואה אותן משלושים יום לשלושים יום אלא אם חזר וראה את אותו דבר בתוך שלושים יום חזר ומברך (משנ"ב סי' רכ"ח ס"ק ב'). ויש לעיין מה הדין במי שראה את הים התיכון וביקר עליו, ובתוך שלושים יום ראה את ים הכנרת, האם צריך לברך שנית כיון שראה ים אחר, או דלמא כיון שכבר ראה ים בתוך שלושים יום חזר ומברך, ויש הרבה מה להאריך בענין זה עיין שו"ת הרדב"ח ח"א סי' רצ"ו ובאר היטב סי' רכ"ד ס"ק ט', ובמשנ"ב שם ס"ק ע"ז ע"ש. ולמעשה ראיתי מובא משמיה דהגר"ש זצ"ל שאם ראה את ים התיכון ואחר כך ראה את ים הכנרת צריך לברך שנית כשרואה את ים הכנרת (הליכו"ש עמ' רפד), וכן הורה הגרי"י פישר זצ"ל (ברכת יהודה ח"א סי' י"ד), וכן שמעתי מהגאון רבי יהודה אריה דינר שליט"א שצריך לברך שנית כשרואה את ים הכנרת.

בה אנו רחוקים מעשה מהזק באמונה ובטחון

סיפר פלאי מהשבוע - על ה'משך חכמה'

סיפר לי הרב א"ה שליט"א, השבוע יום ג' פרשת 'שופטים' (תשפ"ב), הגעת בית הכנסת בו אני רגיל להתפלל, ובכניסה היו מונחים ספרים לקחת בחינם.

מהיכן מגיעים לשם ספרים? לפעמים אנשים מניחים ספרים שאינם נצרכים להם - בפתח בית הכנסת בכדי שאחרים ילמדו בהם.

בין הספרים היה מונח הספר 'משך חכמה' - לרבינו ה'אור שמח' ר' מאיר שמחה הכהן מדוינסק, ולקחתי איתי את הספר על מנת לעיין בו.

למחר בבוקר, השכמתי כמנהגי לתפילת סליחות ושחרית ב'ץ החמה' (המספר הינו מבני ספרד, הנוהגים לומר סליחות כל חודש אלול) - ובד"כ אחרי התפילה אני הולך לנוח כחצי שעה, עד הזמן בו אני יוצא לעבודתי.

באותו היום, הרגשתי משיכה בלתי מוסברת לארון הספרים, ובדיוק צץ מול עיני הספר שקבלתי בחינם אתמול בלילה.

הוצאתי את הספר על מנת ללמוד בו, וכשהסתכלתי לראות את שם המחבר, ראיתי שכתוב "הובר ברצון אבינו שבשמים מאתי - מאיר שמחה הכהן מדוינסק. נלב"ע ביום ד' אלול תרפ"ו.

היה זה בדיוק היום, בדיוק היום לא הלכתי לישון, ובדיוק הוצאתי את הספר הזה על מנת ללמוד בו!

לקחתי מעט שמן, והדלקתי נר לע"נ המחבר, ובאורח פלא הנר דלק בדיוק עד תפילת ערבית...

כשסיפר הרב א"ב את הדברים לרב אמ"א, אמר לו שה'משך חכמה' לא זכה לזרע של קיימא, ומשמים סייעו בעדו שילמדו בספריו לעילוי נשמתו.

מה לומדים מזה: שום דבר לא קורה- הכל מושגח!

הילד הקטן היה בטוח שהוא מנהיג את הביבמה...

סיפר לי הרב פ"פ.

קניתי לבני 'ביבמה' חדשה ומשוכללת, שיש אפשרות להסיע אותה מאחורה על ידי מוט שמחובר אליה.

הסעתי את בני בן השנה בביבמה, והוא צהל וזרח מאושר, כשהוא בטוח כשהוא בכבודו ובעצמו מנהיג את הביבמה הלך ושוב.

ברגע שהפסקתי - הוא המשיך בהוזהת ההגה ימינה ושמאלה ולא הבין למה ה'ביבמה' לפתע לא נוסעת - כי לא היה לו שכל ודעה להבין שלא הוא מסיע את עצמו, אלא מישהו אחר מסיע אותו.

אמר לי אותו אברך: ואנחנו...? האם אנחנו קולטים שמהו אחר מסיע את ה'ביבמה' של החיים שלנו, או שאנחנו כאותו הילד שבטוח שהוא ורק הוא מסיע את ה'ביבמה' הלך וחוזר...

וקרשתו מכל הזמנים בעיניי 'שבת מלא קדישא'

לנצל את שעת הכושר של 'דעוא דרעוין' של אלול לכתיבה וחתומה טובה אחד הזמנים המקודשים ביותר ביהדות, וזמן בו ניתן לפעול בו בדברים עצומים ביותר, הינו זמן 'דעוא דרעוין' של שבת קודש - בעת מנחה וסעודה שלישית.

ואם בכל השנה כן, אז בחודש הרחמים והרצון, על אחת כמה וכמה - שכדאי וראוי לנצל זמן זה, לשפוך שיח ותחנונים לפני ה', ולחזור בתשובה שלימה.

וכמו שמובא על מרן הגרא"מ שך זצוק"ל (קובץ ישורון יא, עמ' תקנז): 'שהיה לומד מוסר לעצמו, ובוכה ברחמי ותחנוני בעידנא דרעוא דרעוין עד תפילת ערבית'.

"בסעודה שלישית, בשונה משאר סעודות השבת בהן תיבל הגר"ש פינקוס זצוק"ל - דברי תורה עם זמירות שבת, היה הרב אך מזמר ושר בדביקות, כאשר ניכר עליו כי הוא שרוי בעולמות אחרים. והיה אומר על פי הקדמונים כי שעה זו

'רעוא דרעוין', היא שעת השיא בשבת - מעין תפילת נעילה ביום הכיפורים. שכנים היו מספרים כי היו מצפים הם לשעה זו, לשמוע את זמירותיו של הרב בסעודה שלישית מתוך כיסופין וערגה."

בסעודה שלישית נהג לשתות יין, להחמיר כשיטת הרמב"ם הסובר שיש חיוב בכך. כמו כן הקפיד לאכול דגים בסעודה שלישית לפני השקיעה כמו בשאר סעודות השבת. גם בשבתות בהן לא היה בביתו עשה מאמץ לאכול דג בסעודה שלישית". (נפש שמון, עמ' רפז).

"ואמנם צריך טעם באמת מאי טעמא לא התפללה [חנה] עם הציבור בשחרית, אדרבה בשעת מנחה דינין שריין בעלמא, ויתכן שהיה אז ראש השנה בשבת, ובשבת במנחה מתעורר רצון העליון כידוע ליודעים, ובקשת בנים צריך התעוררות רצון העליון, דבני חיי ומזוני במולא תליא - שהוא מזל העליון כידוע". (דרשות התי"ט ח"ב דף שט"ב).

אבק 'בל תשחית' בזריקת בקבוקי משקה ריקים לפח

בפרשה שלנו אנחנו לומדים את מצוות 'בל תשחית' - "פי תצור אל עיר ימים רבים להלחם עליה לתפשה לא תשחית את עצה לנדה עליו גרן פי ממונו תאכל ואתו לא תכרת פי האדם עץ השדה לבא מפניך במצור. רק עץ אשר תדע פי לא עץ מאכל הוא אתו תשחית וקרית וקנית מצור על העיר אשר הוא עשה עמך מלחמה עד רדתה.

והוא 'החינוך' (מצוה תקט) "שלא להשחית אילני מאכל במצור וכן כל השחתה בכלל הלאו".

שנמנענו מלכרות האילנות כשנצור על עיר כדי להצר לאנשי העיר ולהכאיב לבותם, ועל זה נאמר (דברים כ, י"ט), לא תשחית את עצה וגו' ואותו לא תכרות. וכמו כן כגנב תחת זה הלאו שלא לעשות שום הפסד, כגון לשרוף או לקרוע בגד או לשבר כלי לבטלה, ובכל עניינים אלו ובכל כיוצא בהם שיהיה בהם השחתה יאמרו זכרונם לברכה תמיד בגמרא (קידושין לב.) "והא קא עבר משום בל תשחית".

ומשיך 'החינוך': שורש המצוה ידוע, שהוא כדי ללמד נפשנו לאהוב הטוב והתועלת ולהדבק בו, ומתוך כך תדבק בנו הטובה ונרחיק מכל דבר רע ומכל דבר השחתה, וזהו דרך החסידים ואנשי מעשה אוהבים שלום ושמים בטוב הבריות ומקברים אותן לתורה, ולא יאבדו אפילו רגרג של חרדל בעולם, ויצר עליהם בכל אבדון והשחתה שיראו, ואם יוכלו להציל יצילו כל דבר מהשחית בכל כחם, ולא כן הרשעים אחיהם של מויקין שמחים בהשחתת עולם והמה משחיתים, במדה שאדם מודד בה מודדין לו, כלומר בה הוא נדבק לעולם, וכענין שכתוב (משלי י"ז, ה), שמח לאד לא ינקה רע, והחפץ בטוב ושמח בו נפשו בטוב תלין לעולם, זה ידוע ומפורסם.

הנה בתקופה האחרונה, נגזרה 'גזירה חדשה' והיא: 'דמי פקדון' על הבקבוקים על הבקבוקים ונאמר שיש בו ממש. ומשמתי על ילד שאחיו נפטר שהכניס ספר תורה מהבקבוקים הריקים שאסף.

וממש כוונת הלב, ואף אבק 'בל תשחית' לראות אנשים הזורקים את הבקבוקים שותם, בזמן שאפשר לעשות מהם דברים כל כך טובים.

ולשבר את האוזן, ביישובינו רכסים גרים כ-2500 משפחות. ובאם נקח ממוצע בקבוקים למשפחה בשבוע של 6 בקבוקים, (בשקלול שמחות משפחתיות, ושאר פעמים שמימימים בקבוק באמצע השבוע) הרי יש לנו 15,000 בקבוקים.

15,000 בקבוקים - אם נכפיל אותם ב-0.30 אגורות, נקבל 4500 ₪ בשבוע שהם 18,000 ₪ בחודש!!! תחשבו כמה דברים טובים היה אפשר לעשות עם זה... האם זה לא אבק 'בל תשחית'?

אותו דבר גם בקהילה ממוצעת שמונה 150 משפחות, שזה 900 בקבוקים בשבוע, זה 270 ₪ בשבוע כ-1000 ש"ח בחודש. [מחיר של ש"ס חדש, או ספסל חדש לבית הכנסת]. במאמץ קטן, אפשר להגיע לדברים טובים, ולמנוע השחתה של דבר שווה כסף, וכבר גמרא ערוכה היא (בימות יא) "לא ישפוך אדם מי בורו - ואחרים צריכים להם".

[ואף שיש לדון טובא, האם זה נקרא 'בל תשחית'. וצדדי הספק הם: האם בזריקת הבקבוק מפסידים בידיים את ה-30 אגורות, או שה-30 אגורות אבודות כבר, ואז ממילא זה כבר לא 'בל תשחית'. ויש שרצו להגיד שכמו שבזריקת צלחת חד פעמית, לא נקרא בל תשחית כי זה גופא השימוש, אז גם בזריקת בקבוקים זה גופא השימוש שלהם, ולא צריכים לטרוח ולמחור אותם. ועכ"פ יש הנגהה טובה של לא ישפוך אדם מי בורו, ויעקב אבינו שחזר על פכים קטנים, וצדיקים שממונם חביב עליהם וכו', ו"הכל בבחינת הרגל", באם מתגלים שב'מוצאי שבת' או 'יום ראשון' בדרך לבית הכנסת לוקחים את הבקבוקים, זה ממש לא קשה].

ניתן לתת בקבוקים למחזור עבור 'ישיבת בין הזמנים' - אהל מלכה, אצל משפחת קמינר רח' חצב 7, במקום המיועד לכך, בכניסה לבניין מצד שמאל. כמו כן ניתן לתת בקבוקים עבור 'קופת הצדקה רכסים' במכולות המוצבות ברחבי רכסים.

רעיונות לעידוד האיסוף: למנות בכל בנין ילד שיהיה אחראי לאיסוף הבקבוקים של כל השכנים, [בכל מוצ"ש השכנים מניחים את הבקבוקים ליד הדלת, והילד עובר ואוסף] ולתגמל על כך. שמעתי על בית כנסת שמחלק כרטיסי הגרלה - לילדים שאוספים סכום מסוים של בקבוקים, ובכך מדרבן אותם לאסוף את הבקבוקים ולהביא אותם מביתם ומבתי השכנים.

לעברו בכל לבבכם

לדוד ה' אורי וישעי כתב בסידור האר"י (סידור ר' שבת) "כל האומר מזמור כ"ז, לדוד ה' אורי וישעי וכו', מר"ח אלול - עד אחר שמחת תורה, ערב ובוקר דבר יום ביומו, אזי הוא מובטח שמוציא שנותיו בטוב ויערב לו. ואפילו גזירה רעה כתובה על האדם מן השמים, יכול לבטל כל המקטרגים ושטנים ומארי תריסין, ומבטל מעליו כל גזירות קשות ורעות ויוצא בדימוס זכאי בדין, ועל ידי זה יכניע כל המקטרגין.

כי מר"ח אלול נפתחו י"ג מקורות מי"ג מכילין [מ-ידידות] דרחמי, והם מתגלין ומאירין למטה, ולכך יש בו י"ג שמות הוי"ה [כנגד י"ג מידות של רחמים] ועל ידי אמירה זו אנו פועלין ומבטלין מעלינו ה'בי"ד של מעלה ומארי תריסין ומקטרגין שאין להם רשות לקרב כלל לדון אותנו, אלא מלפניך משפטינו יצא ואז יוצאין אנחנו זכאין בדין.

אמר לי הרב י"ש שליט"א בדרך צחות: ידוע המשפט של המשגיחים, 'שעלינו לשבח' זה לא 'תפילת הדרך'. וכוונתם שיש האומרים את העלינו לשבח כשהם כבר 'בורחים' מבית הכנסת לפני סוף התפילה. [ואליבא דאמת הם מפסידים את כל השפע, כי דווקא בסוף התפילה נשפע השפע, כמבואר בסידורי המקובלים שהיהיו להם שבילי דרקינא].

עכשיו בחודש אלול, שיש גם אמירת 'לדוד ה' אורי וישעי' אז ה'לדוד ה' אורי וישעי' נהפך ל'תפילת הדרך', ותוך כדי שהם בדרך, פיהם ממלמל "אחת שאלתי מאת ה' - שבתי בבית ה'", כשהם אומרים את זה, הם כבר רחוקים מבית ה'...

<p>עלון השבוע: לע"נ רבינו ה'משך חכמה' רבי מאיר שמחה ב"ר שמשון קלונימוס זצוק"ל. ולהצלחות התורם בכל מילי - ולכונ"ט בספון של צדיקים חלק נטרם לע"נ: משה בן נתן תודתי. וחונו רחל זינת בת נובר תודתי.</p>	<p>חבורת "מעין עולם הבא" [ג' רפים במסכת שבת] יא - יג</p>
---	--

<p>ניתן להרשם לקבלת העלון במייל a0548496676@gmail.com בכל ענייני העלון ניתן לפנות ל- 0548496676</p>	<p>ירוש תרומות להרפסת העלון ניתן להירשם כנדריים פלוס בקופת 'עלי באר' הנבצחה שבועית - 50 ש"ח מצווה רבה וחיובי הרבים להרפסת מהממילא ולהלך בבתי כנסת.</p>
---	--